

วิเคราะห์ต้นทุนและผลประโยชน์ของการปลูกยางพันธุ์พื้นเมืองและยางพันธุ์ดี

ในการวิเคราะห์ต้นทุนและผลประโยชน์ของการปลูกยางพันธุ์พื้นเมืองและยางพันธุ์ดีนั้นจะมุ่งในแง่เจ้าของสวนยางขนาดเล็กยอม โดยพิจารณาว่าต้นทุนการเสียโอกาสจากการโค่นยางพันธุ์พื้นเมืองอินโดเกา รายได้จากการกรีดยางเก่าและรายได้จากพืชสวนที่มีอยู่เดิม แต่ต้องโค่นเมื่อเข้าร่วมโครงการปลูกยางพันธุ์ดี เปรียบเทียบกับผลประโยชน์ที่คาดว่าจะได้จากการปลูกยางพันธุ์ดี อินโดเกา รายได้จากการขายไม้ยางพันธุ์พื้นเมือง รายได้จากกองทุนสงเคราะห์ รายได้จากพืชแซม และรายได้จากพืชคลุมดิน โดยแบ่งการเปรียบเทียบแยกเป็น ๓ ช่วง คือ

- ช่วงที่ ๑ อายุยางพันธุ์ดี ปีที่ ๑ - ๗
- ช่วงที่ ๒ อายุยางพันธุ์ดี ปีที่ ๑ - ๒
- ช่วงที่ ๓ อายุยางพันธุ์ดี ปีที่ ๑ - ๕

การวิเคราะห์จะแยกเป็น ๒ กรณี คือ กรณีที่รายได้เกี่ยวพันกับยางพันธุ์ดีโดยเต็มที่ (ผลคาคะเนตามทฤษฎี) และกรณีที่รายได้เกี่ยวพันกับยางพันธุ์ดีที่เป็นจริง (ผลตามปฏิบัติ)

กรณีที่ ๑ รายได้เกี่ยวพันกับยางพันธุ์ดีโดยเต็มที่

ในกรณีนี้จะยึดข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับยางพันธุ์พื้นเมืองที่โค่นเป็นไปตามข้อมูลสำรวจโค่น ส่วนข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับยางพันธุ์ดีจะยึดตามหลักเกณฑ์ผู้ช่วยชาฎาโค่นพบ สรุปข้อมูลที่เกี่ยวพันกับยางเก่าตามตารางที่ ๓-๑

ตารางที่ ๓ : รายได้ของยางพาราพื้นเมืองต่อไร่ต่อปี ตั้งแต่ปี ๑ - ๕ (เทียบกับอายุยางพันธุ์ดี)

จังหวัด/อำเภอ	ปีที่ ๑	ปีที่ ๒	ปีที่ ๓	ปีที่ ๔	ปีที่ ๕	ปีที่ ๖	ปีที่ ๗	ปีที่ ๘	ปีที่ ๙
สงขลา									
เทพา	๕๕๕	๓๕๖	๓๖๘	๕๖๕	๕๖๘	๕๖๗	๕๕๕	๕๖๑	๕๕๖
นาทวี	๕๕๖	๓๕๕	๓๓๐	๕๖๕	๕๓๐	๕๕๕	๕๕๕	๕๕๓	๕๗๓
เมือง	๓๓๗	๕๕๕	๖๕๓	๕๖๕	๓๕๕	๓๓๖	๕๑๕	๕๑๘	๕๓๕
รัตภูมิ	๓๘๗	๕๕๑	๖๖๖	๕๘๗	๕๕๖	๓๘๓	๕๗๓	๕๗๗	๕๕๕
สะเคา	๕๕๐	๓๗๐	๓๕๕	๖๖๐	๕๕๐	๕๗๖	๕๕๕	๖๐๖	๖๖๖
หาคใหญ่	๕๓๗	๕๐๕	๓๘๕	๖๗๕	๖๖๖	๕๓๑	๖๕๓	๖๕๓	๖๗๖
สตูล									
ควนกาหลง	๕๓๖	๓๘๐	๓๖๓	๖๓๓	๕๕๗	๕๕๘	๖๑๖	๖๖๓	๖๕๗
พงหวา	๕๕๑	๓๗๓	๓๕๗	๖๑๕	๕๗๕	๕๘๗	๖๐๑	๖๐๘	๖๓๑
กิ่งอำเภอท่าแพ	๕๕๕	๓๖๖	๓๕๐	๖๑๖	๕๗๖	๕๗๕	๕๕๑	๕๕๘	๖๖๕
เมือง	๕๕๐	๓๓๕	๓๖๗	๕๗๖	๕๓๕	๕๕๕	๕๕๕	๕๕๕	๕๕๖
ละงู	๕๑๕	๓๕๖	๓๗๕	๖๕๕	๖๐๕	๕๕๕	๖๓๐	๖๓๗	๖๖๐

ผลสรุปที่อยู่ในตารางที่ ๓ ได้มาจากการสุ่มตัวอย่างสวนยางขนาดยอมจำนวน ๒๕ สวนยางในเขตของแต่ละอำเภอ ในจังหวัดสงขลา ออกสำรวจ ๖ อำเภอ ได้แก่ อำเภอเทพา อำเภอนาทวี อำเภอเมือง อำเภอรัตภูมิ อำเภอสะเคา และอำเภอหาคใหญ่ ส่วนในจังหวัดสตูลออกสำรวจ ๕ อำเภอ ได้แก่ อำเภอควนกาหลง อำเภอพงหวา กิ่งอำเภอท่าแพ อำเภอเมือง และอำเภอละงู โดยสอบถามจากเจ้าของสวนยางว่าถ้ายังคงปลูกยางพันธุ์พื้นเมืองอยู่จะมีรายได้เท่าใดในแต่ละปี เป็นเวลา ๕ ปี หลังจากนั้นนำรายได้ที่ได้มาถัวเฉลี่ย ผลที่ได้จะเป็นรายได้เนื่องมาจากการปลูกยางพันธุ์พื้นเมือง ซึ่งแสดงในตารางที่ ๓

ส่วนรายได้จากการปลุกยางพันธุ์นั้น โฉนดลำดับเลขจากกองการยาง กองทุน
สงเคราะห์การทำสวนยาง และศูนย์วิจัยการยาง ซึ่งสรุปตัวเลขรายได้จากการปลุกยางพันธุ์
โดยทั่วไปดังที่แสดงในตารางที่ ๓๒ และตารางที่ ๓๓

ตารางที่ ๓๒ : รายได้จากการปลุกยางพันธุ์โดยโคนยางพันธุ์พื้นเมือง/ไร่/ปี
ตัวเลขลำดับเป็นเกณฑ์ตั้งแต่ปีที่ ๑ - ๕ (โดยเทียบอายุยาง
พันธุ์)

แหล่งของรายได้	ปีที่ ๑	ปีที่ ๒	ปีที่ ๓	ปีที่ ๔	ปีที่ ๕	ปีที่ ๖	ปีที่ ๗	ปีที่ ๘	ปีที่ ๙
๑. ยางพันธุ์พื้นเมืองที่โคน	๘๐๐*	-	-	-	-	-	-	-	-
๒. กองทุนสงเคราะห์ การทำสวนยาง	๑,๑๑๓	๑๒๖	๒๖๘	๑๓๑	๓๒๒	-	-	-	-
๓. พืชแซม	๖๕*	๖๖	๖๖	-	-	-	-	-	-
๔. ยางพันธุ์	-	-	-	-	-	-	-	๕๓๖	๑,๖๓๘
รวม	๑,๕๗๘	๑๙๒	๓๓๘	๑๓๑	๓๒๒	-	-	๕๓๖	๑,๖๓๘

ตารางที่ ๓๓ : รายได้จากการปลุกยางพันธุ์โดยโคนยางพันธุ์พื้นเมือง/ไร่/ปี
ตัวเลขลำดับเป็นเกณฑ์ตั้งแต่ปีที่ ๑ - ๕ (โดยเทียบอายุยางพันธุ์)

แหล่งของรายได้	ปีที่ ๑	ปีที่ ๒	ปีที่ ๓	ปีที่ ๔	ปีที่ ๕	ปีที่ ๖	ปีที่ ๗	ปีที่ ๘	ปีที่ ๙
๑. ยางพันธุ์พื้นเมืองที่โคน	๑,๒๐๐*	-	-	-	-	-	-	-	-
๒. กองทุนสงเคราะห์ การทำสวนยาง	๑,๑๑๓	๑๒๖	๒๖๘	๑๓๑	๓๒๒	-	-	-	-
๓. พืชแซม	๘๗*	๘๗	๘๗	-	-	-	-	-	-
๔. ยางพันธุ์	-	-	-	-	-	-	-	๕๓๖	๑,๖๓๘
รวม	๓,๑๘๘	๑,๐๐๑	๒,๑๘๘	๑๓๑	๓๒๒	-	-	๕๓๖	๑,๖๓๘

* ๑ ตัวเลขรายได้ต่ำสุด

* ๒ ตัวเลขรายได้สูงสุด

ตารางที่ ๑-๒ และตารางที่ ๑-๓ มีลักษณะคล้ายคลึงกัน เพียงแต่ตัวเลขของ
รายได้จากการขายยางเกวทีโคนและรายได้จากพืชแซมมีระดับต่ำสุดและสูงสุด ซึ่งการวิเคราะห์
ในครั้งนี้จะวิเคราะห์ทั้ง ๒ กรณีด้วย

เมื่อได้ข้อมูลของยางพันธุ์พื้นเมืองและข้อมูลของยางพันธุ์ดี จะนำมาเปรียบเทียบ
กันโดยใช้อัตราคิดลด ร้อยละ ๘ ตามที่ ๑-๔ หามูลค่าปัจจุบันของข้อมูลแต่ละตัว ในการ
เปรียบเทียบซึ่งที่กล่าวมาแล้วในตอนต้นจะแยกพิจารณาเป็น ๓ ช่วง

ช่วงที่ ๑ เปรียบเทียบว่าในระยะเวลา ๗ ปี ที่เจ้าของสวนยางยอมสูญเสีย
รายได้จากยางพันธุ์พื้นเมือง โดยปลูกยางพันธุ์ดีนั้น รายได้ในช่วงก่อน
กรีดยางพันธุ์ดีโคนนั้นคุ้มกับการสูญเสียหรือไม่

ช่วงที่ ๒ เปรียบเทียบว่าในระยะเวลา ๘ ปี ที่เจ้าของสวนยางยอมสูญเสีย
รายได้จากยางพันธุ์พื้นเมือง โดยปลูกยางพันธุ์ดีนั้นรายได้ในช่วงก่อน
กรีดยางพันธุ์ดีได้รวมกับรายได้หลังกรีดยางพันธุ์ดีได้ ๑ ปีแล้ว จะคุ้ม
กับการสูญเสียหรือไม่

ช่วงที่ ๓ เปรียบเทียบว่าในระยะเวลา ๙ ปี ที่เจ้าของสวนยางยอมสูญเสีย
รายได้จากยางพันธุ์พื้นเมือง โดยปลูกยางพันธุ์ดีนั้นรายได้ในช่วงก่อน
กรีดยางพันธุ์ดีได้รวมกับรายได้หลังกรีดยางพันธุ์ดีได้ ๒ ปีแล้ว จะคุ้ม
กับการสูญเสียหรือไม่

ตารางที่ ๕ : มูลค่าปัจจุบันของเงิน ๑ บาท ครบกำหนดเมื่อปีที่ n
 (อัตราคิดลด = ๘%)

ปีที่	มูลค่าปัจจุบันของเงิน ๑ บาท
๑	.๙๒๕๘
๒	.๘๕๗๓
๓	.๗๙๓๘
๔	.๗๓๕๐
๕	.๖๘๐๘
๖	.๖๓๐๒
๗	.๕๘๓๕
๘	.๕๔๐๓
๙	.๕๐๐๒

แหล่งข้อมูล : Financial Decision Making หน้า ๕๕๕

ตัวอย่าง เพื่อเป็นตัวอย่างในการคำนวณมูลค่าปัจจุบันของรายได้ของยางพันธุ์
 พันธุ์เมืองและมูลค่าปัจจุบันของยางพันธุ์ดี จะแสดงการคำนวณของอำเภอเทพา

จากตารางที่ ๓-๑ อำเภอเทพามีรายได้จากยางพันธุ์เมือง ดังนี้

ปีที่	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙
รายได้	๕๕๕	๓๕๒	๓๒๘	๕๖๕	๕๒๘	๕๒๓	๕๕๘	๕๖๑	๕๘๖

จากตารางที่ ๓-๒ อำเภอเทพามีรายได้จากยางพันธุ์ดี (ระกบคำ) ดังนี้

ปีที่	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙
รายได้	๑,๕๓๕	๑๕๒	๓๓๘	๑๓๒	๓๒๒	-	-	๕๓๖	๑,๖๓๕

การคำนวณมูลค่าปัจจุบัน ให้เอาอัตราคิดลดมากคูณด้วยได้จากข้างพันธบัตรเมือง และข้างพันธบัตร ซึ่งการคำนวณเป็นดังนี้

$$\begin{aligned} \text{มูลค่าปัจจุบันของข้างพันธบัตรเมือง (๑-๓)} &= ๕๕๕(.๘๖๕๕) + ๓๑๖(.๘๕๙๓) + ๓๖๘(.๗๕๓๘) \\ &+ ๕๖๕(.๗๓๕๐) + ๕๖๘(.๖๘๐๕) + ๑๒๗(.๖๓๓๖) \\ &+ ๕๕๕(.๕๘๓๕) \\ &= ๑๖๑ + ๒๕๓ + ๒๖๐ + ๔๑๘ + ๓๕๕ + ๒๖๕ + \\ &๓๖๓ \\ &= \underline{๒,๓๕๓} \text{ บาท} \end{aligned}$$

$$\begin{aligned} \text{มูลค่าปัจจุบันของข้างพันธบัตร (๑-๓)} &= ๑,๕๗๕(.๘๖๕๕) + ๑๕๖(.๘๕๙๓) + ๓๓๗(.๗๕๓๘) \\ &+ ๑๗๑(.๗๓๕๐) + ๓๖๖(.๖๘๐๕) \\ &= ๑,๘๓๖ + ๑๖๕ + ๒๖๕ + ๑๒๖ + ๒๑๕ \\ &= \underline{๒,๖๐๗} \text{ บาท} \end{aligned}$$

อธิบาย จะเห็นว่ามูลค่าปัจจุบันของข้างพันธบัตรเมือง เท่ากับ ๒,๓๕๓ บาท หมายความว่าในระยะเวลา ๓ ปี ถ้าเจ้าของส่วนข้างไม่ไคนข้างพันธบัตรเมือง จะมีรายได้ หลังจากหักมูลค่าที่ไม่เท่ากันของเงินเนื่องจากเวลาแล้ว ๒,๓๕๓ บาท แต่เจ้าของส่วนข้าง ไคนข้างพันธบัตรเมืองแล้วปลุกข้างพันธบัตร จะมีรายได้หลังจากหักมูลค่าที่ไม่เท่ากันของเงิน เนื่องจากเวลาแล้ว ๒,๖๐๗ บาท ฉะนั้น เจ้าของส่วนข้างตัดสินใจเลือกการไคนข้างพันธบัตรเมือง แล้วปลุกข้างพันธบัตรแทน เพราะผลประโยชน์ที่ได้รับมีมากกว่า

ในทำนองเดียวกัน จะคำนวณมูลค่าปัจจุบันของข้างพันธบัตรเมือง (๑-๔) เปรียบเทียบกับมูลค่าปัจจุบันของข้างพันธบัตร (๑-๔) และมูลค่าปัจจุบันของข้างพันธบัตรเมือง (๑-๕) เปรียบเทียบกับมูลค่าปัจจุบันของข้างพันธบัตร (๑-๕) ใคดังนี้

$$\begin{aligned} \text{มูลค่าปัจจุบันของข้างพันธบัตรเมือง (๑-๔)} &= ๒,๓๕๓ + ๕๖๑(.๕๕๐๓) \\ &= ๒,๓๕๓ + ๓๐๓ \\ &= \underline{๒,๖๕๖} \text{ บาท} \end{aligned}$$

$$\begin{aligned}
 \text{มูลค่าปัจจุบันของยางพันธุ์ดี (๑-๔)} &= ๒,๖๐๓ + ๕๓๖(.๕๕๐๓) \\
 &= ๒,๖๐๓ + ๕๐๘ \\
 &= \underline{๓,๑๑๑} \text{ บาท}
 \end{aligned}$$

อธิบาย เหมือนกับที่โลกลาวมาแล้วข้างต้น เพียงแต่ระยะเวลาเปลี่ยนจาก

๑-๓ ปี เป็น ๑-๔ ปีเท่านั้น

$$\begin{aligned}
 \text{มูลค่าปัจจุบันของยางพันธุ์พื้นเมือง (๑-๕)} &= ๒,๖๔๓ + ๕๘๖(.๕๐๐๒) \\
 &= ๒,๖๔๓ + ๒๙๓ \\
 &= \underline{๒,๙๓๖} \text{ บาท}
 \end{aligned}$$

$$\begin{aligned}
 \text{มูลค่าปัจจุบันของยางพันธุ์ดี (๑-๕)} &= ๓,๑๑๑ + ๑,๖๓๘(.๕๐๐๒) \\
 &= ๓,๑๑๑ + ๘๑๓ \\
 &= \underline{๓,๙๒๔} \text{ บาท}
 \end{aligned}$$

อธิบาย เหมือนกับที่โลกลาวมาแล้วข้างต้น เพียงแต่ระยะเวลาเปลี่ยนจาก

๑-๓ ปี เป็น ๑-๕ ปีเท่านั้น

เพื่อให้การวิเคราะห์ชัดเจนมากยิ่งขึ้น ควรเปรียบเทียบตาราง ๓๑ ของอำเภอ เทพากับตาราง ๓๓ ว่ามีผลอย่างไร ถ้ายึดเกณฑ์รายได้สูงสุดของพืชแซมและการขายต้นยาง ที่โคนเป็นเกณฑ์ การคำนวณมูลค่าปัจจุบันของยางพันธุ์พื้นเมืองยังคงเหมือนเดิม แต่มูลค่าปัจจุบันของยางพันธุ์ดีในระยะต่างๆ จะเปลี่ยนไปดังนี้

$$\begin{aligned}
 \text{มูลค่าปัจจุบันของยางพันธุ์ดี (๑-๓)} &= ๓,๑๘๘(.๕๖๕๘) + ๑,๐๐๑(.๘๘๓๓) + ๒,๑๔๘(.๓๙๓๘) \\
 &\quad + ๑๓๑(.๓๓๕๐) + ๓๕๖(.๖๘๐๘) \\
 &= ๒,๘๕๒ + ๘๘๘ + ๑,๓๖๖ + ๑๒๖ + ๒๑๘ \\
 &= \underline{๕,๘๕๓} \text{ บาท}
 \end{aligned}$$

$$\begin{aligned}
 \text{มูลค่าปัจจุบันของยางพันธุ์ดี (๑-๔)} &= ๕,๘๕๓ + ๕๓๖(.๕๕๐๓) \\
 &= ๕,๘๕๓ + ๕๐๘ \\
 &= \underline{๖,๓๖๑} \text{ บาท}
 \end{aligned}$$

$$\begin{aligned}
 \text{มูลค่าปัจจุบันของยางพันธุ์ดี (๑-๕)} &= ๒,๓๖๕ + ๑,๖๓๔(.๕๐๐๒) \\
 &= ๒,๓๖๕ + ๘๑๗ \\
 &= \underline{๓,๑๘๒} \text{ บาท}
 \end{aligned}$$

อธิบาย เหมือนกับที่โลกกล่าวมาแล้ว เพียงแต่เปรียบเทียบมูลค่าปัจจุบันของ ๒,๓๖๓ บาท กับ ๕,๘๕๗ บาท ซึ่งน่าสังเกตว่าถ้าวางได้จากชายยางเก่าที่โคน และรายได้พืชแซมทำกำไรสูงสุด เพียงมีแรกมีเดียวเจ้าของสวนยางขนาดย่อม จะได้ประโยชน์คุ้มค่าในการที่โคนยางพันธุ์พื้นเมืองมาปลูกยางพันธุ์ดี ส่วนค่าของ ๒,๖๕๓ บาท จะนำไปเปรียบเทียบกับ ๒,๓๖๕ บาท และค่าของ ๒,๕๓๖ บาท เปรียบเทียบกับ ๓,๑๘๒ บาท

จากวิธีการคำนวณข้างต้นจะนำมาใช้กับข้อมูลที่สรุปมาจากทุกอำเภอ แล้วสรุปผลออกมาในตารางที่ ๓-๕ ดังนี้

ตาราง ๓๕ : เปรียบเทียบผลการจัดอันดับของรายปี จาก บางพื้นที่ กับ ผลการจัดอันดับของ

รายปี จาก การเปรียบเทียบ โครงการ ปลูกยางพารา ใน ระยะทาง ของ การเจริญ ของ บาง

จังหวัด/อำเภอ	๑-๑ ปี		๑-๒ ปี		๑-๓ ปี					
	พื้นที่ ปลูก ไร่	พื้นที่ ปลูก *๑	พื้นที่ ปลูก ไร่	พื้นที่ ปลูก *๑	พื้นที่ ปลูก ไร่	พื้นที่ ปลูก *๑				
จังหวัด น่าน เมือง รัตน ธิ์เสนา หาลิไทย	๒,๓๕๓	๒,๖๐๓	๕,๘๕๓	๒,๖๕๓	๓,๑๑๕	๒,๓๖๕	๓,๕๓๖	๓,๑๑๖	๓,๑๑๖	๓,๑๑๖
		๒,๓๕๓	๒,๖๐๓	๕,๘๕๓	๒,๖๕๓	๓,๑๑๕	๒,๓๖๕	๓,๕๓๖	๓,๑๑๖	๓,๑๑๖
		๒,๓๕๓	๒,๖๐๓	๕,๘๕๓	๒,๖๕๓	๓,๑๑๕	๒,๓๖๕	๓,๕๓๖	๓,๑๑๖	๓,๑๑๖
	๒,๓๕๓	๒,๖๐๓	๕,๘๕๓	๒,๖๕๓	๓,๑๑๕	๒,๓๖๕	๓,๕๓๖	๓,๑๑๖	๓,๑๑๖	๓,๑๑๖
		๒,๓๕๓	๒,๖๐๓	๕,๘๕๓	๒,๖๕๓	๓,๑๑๕	๒,๓๖๕	๓,๕๓๖	๓,๑๑๖	๓,๑๑๖
		๒,๓๕๓	๒,๖๐๓	๕,๘๕๓	๒,๖๕๓	๓,๑๑๕	๒,๓๖๕	๓,๕๓๖	๓,๑๑๖	๓,๑๑๖
	๒,๓๕๓	๒,๖๐๓	๕,๘๕๓	๒,๖๕๓	๓,๑๑๕	๒,๓๖๕	๓,๕๓๖	๓,๑๑๖	๓,๑๑๖	๓,๑๑๖
		๒,๓๕๓	๒,๖๐๓	๕,๘๕๓	๒,๖๕๓	๓,๑๑๕	๒,๓๖๕	๓,๕๓๖	๓,๑๑๖	๓,๑๑๖
		๒,๓๕๓	๒,๖๐๓	๕,๘๕๓	๒,๖๕๓	๓,๑๑๕	๒,๓๖๕	๓,๕๓๖	๓,๑๑๖	๓,๑๑๖
	๒,๓๕๓	๒,๖๐๓	๕,๘๕๓	๒,๖๕๓	๓,๑๑๕	๒,๓๖๕	๓,๕๓๖	๓,๑๑๖	๓,๑๑๖	๓,๑๑๖
		๒,๓๕๓	๒,๖๐๓	๕,๘๕๓	๒,๖๕๓	๓,๑๑๕	๒,๓๖๕	๓,๕๓๖	๓,๑๑๖	๓,๑๑๖
		๒,๓๕๓	๒,๖๐๓	๕,๘๕๓	๒,๖๕๓	๓,๑๑๕	๒,๓๖๕	๓,๕๓๖	๓,๑๑๖	๓,๑๑๖

หมายเหตุ *๑ การศึกษาเกี่ยวกับความยาวในการศึกษาของรายปีโครงการปลูกยางพารา โดยศึกษาค่าเฉลี่ยของรายปีของการขยายทาง
และรายปีโครงการพัฒนา
*๒ การศึกษาเกี่ยวกับความยาวในการศึกษาของรายปีโครงการปลูกยางพารา โดยศึกษาค่าเฉลี่ยของรายปีของการขยายทาง
และรายปีโครงการพัฒนา อนึ่ง ผลการศึกษาของรายปีโครงการปลูกยางพาราของพื้นที่ต่าง ๆ ๑๓ เป็นดังนี้ ๒,๕๒๖ บาท
๘๕๕ บาท, ๑,๑๒๖ บาท, ๑๒๖ บาท, ๒๑๕ บาท, ๐ บาท และ ๐ บาท

วิเคราะห์ตาราง ๓-๕ ในตารางนี้เป็นข้อสรุปผลการคำนวณซึ่งอาศัยหลักเกณฑ์ตาม

ที่กล่าวมาแล้วในตัวอย่าง จะพิจารณารายละเอียดในแต่ละอำเภอว่าให้ความหมายอย่างไรบ้าง

อำเภอเทพา ถ้าเปรียบเทียบมูลค่าปัจจุบันของรายได้ยางพันธุ์พื้นเมืองกับมูลค่าปัจจุบันของรายได้ยางพันธุ์ดีเกณฑ์ต่ำสุด จะเห็นว่าในช่วงแรก (๑-๗ ปี) ยางพันธุ์ดีจะให้ประโยชน์มากกว่า ฉะนั้น เจ้าของสวนยางขนาดย่อมในเขตเทปาย่อมสนใจเข้าร่วมโครงการปลูกยางทดแทน

ถ้าเปรียบเทียบมูลค่าปัจจุบันของรายได้ยางพันธุ์พื้นเมืองกับมูลค่าปัจจุบันของรายได้ยางพันธุ์ดีเกณฑ์สูงสุด จะเห็นว่าเพียงปีแรก ยางพันธุ์ดีจะให้ประโยชน์มากกว่ามูลค่าปัจจุบันของรายได้ยางพันธุ์พื้นเมือง รวม ๗ ปี จึงเป็นเรื่องที่ดึงดูดใจเจ้าของสวนยางให้เข้าร่วมโครงการปลูกยางทดแทนมากขึ้น

ส่วนในช่วงที่ ๒ และที่ ๓ นั้น เมื่อเปรียบเทียบมูลค่าปัจจุบันของ

รายได้ทั้งสองประเภท เป็นสิ่งที่ชัดเจนมากกว่ายางพันธุ์ดีจะให้ประโยชน์มากกว่า

✓ อำเภอนาทวี มูลค่าปัจจุบันของรายได้ยางพันธุ์พื้นเมืองใกล้เคียงกับอำเภอเทพา ฉะนั้น ผลที่ได้ออกมาจะมีลักษณะเหมือนอำเภอเทพาทุกประการ

✓ อำเภอเมือง มูลค่าปัจจุบันของรายได้ยางพันธุ์พื้นเมืองต่ำกว่าอำเภอเทพา ประมาณ ๒๐๐ กว่าบาท ฉะนั้น ผลการวิเคราะห์จะออกมาในลักษณะเดียวกับอำเภอเทพาทุกประการ

✓ อำเภอรัตนภูมิ มูลค่าปัจจุบันของรายได้ยางพันธุ์พื้นเมืองต่ำกว่าอำเภอเทพา ประมาณ ๓๐๐ กว่าบาท ฉะนั้น ผลการวิเคราะห์จะออกมาในลักษณะเดียวกับอำเภอเทพาทุกประการ

✓ อำเภอสะเคา มูลค่าปัจจุบันของรายได้ยางพันธุ์พื้นเมือง สูงกว่าอำเภอเทพา ประมาณ ๒๐๐ กว่าบาท แต่ยังมีค่าต่ำกว่ามูลค่าปัจจุบันของรายได้ยางพันธุ์ดี ฉะนั้น ผลการวิเคราะห์จะออกมาในลักษณะเดียวกับอำเภอเทพาทุกประการ

✗ อำเภอหาดใหญ่ มูลค่าปัจจุบันของรายได้ยางพันธุ์พื้นเมืองมากกว่ามูลค่าปัจจุบันของรายได้ยางพันธุ์ดีเกณฑ์ต่ำสุด ทั้งสองช่วงคือ ช่วง ๑-๗ ปี และ ๑-๘ ปี แต่มูลค่าปัจจุบันของรายได้ยางพันธุ์พื้นเมืองน้อยกว่ามูลค่าปัจจุบันของรายได้ยาง

พันธู์ ในช่วงสุดท้ายคือ ช่วง ๑ - ๕ ปี หมายความว่าเจ้าของสวนยางจะได้ผลประโยชน์คุ้มค่านในปีที่ ๕ ถ้าเขาคัดสินโค่นยางพันธู์พื้นเมืองแล้วปลูกลายพันธู์

ถ้าเปรียบเทียบมูลค่าปัจจุบันของรายได้จากพันธู์พื้นเมืองกับมูลค่าปัจจุบันของยางพันธู์เกรดสูงสุด จะเห็นว่าเพียงปีแรกยางพันธู์จะให้ประโยชน์มากกว่ามูลค่าปัจจุบันของรายได้จากพันธู์พื้นเมืองรวม ๗ ปี จึงเป็นเรื่องที่น่าสนใจมากในเขตอำเภอหาคีใหญ่ จะคงกระตุ้นให้ชาวสวนสนใจต่อการปลูกพืชแซม และการขายไม้ยางเก่า แทนการเผาทิ้งให้มากขึ้น อันจะเป็นผลช่วยให้ชาวสวนยางสนใจเข้าร่วมโครงการปลูกลายทดแทน

- × อำเภอควนกาหลง มีรายได้เฉลี่ยของยางพันธู์พื้นเมืองค่อนข้างสูง ฉะนั้นในการเปรียบเทียบมูลค่าปัจจุบันของรายได้จากพันธู์พื้นเมือง จึงมีค่ามากกว่ามูลค่าปัจจุบันของรายได้จากพันธู์ แนวทางการวิเคราะห์จึงเหมือนกับอำเภอหาคีใหญ่ทุกประการ
- ✓ อำเภอทุ่งหวา มีรายได้เฉลี่ยของยางพันธู์พื้นเมืองใกล้เคียงกับอำเภอสะเตกา ฉะนั้นในการวิเคราะห์ถือแนวทางเดียวกับอำเภอสะเตกา
- กิ่งอำเภอท่าแพ มีรายได้เฉลี่ยของยางพันธู์พื้นเมืองสูงที่สุดจากตัวอย่างที่ได้สำรวจมา ฉะนั้น มูลค่าปัจจุบันของรายได้จากยางพันธู์พื้นเมืองจะมากกว่ามูลค่าปัจจุบันของรายได้จากยางพันธู์เกรดต่ำสุด ซึ่งใช้เวลา ๕ ปี จึงจะคุ้มค่างกับการยอมเข้าร่วมโครงการปลูกลายทดแทน ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าสนใจใจให้แก่เจ้าของสวนยางมากที่สุดที่เกี่ยวในการร่วมโครงการ

ถ้าเปรียบเทียบมูลค่าปัจจุบันของรายได้จากพันธู์พื้นเมืองกับมูลค่าปัจจุบันของยางพันธู์เกรดสูงสุด จะเห็นว่าในปีแรกมูลค่าปัจจุบันของยางพันธู์ต่ำกว่ามูลค่าของรายได้จากพันธู์พื้นเมืองเล็กน้อย เมื่อพิจารณามูลค่าปัจจุบันของรายได้จากพันธู์ ๒ ปีรวมกัน ($๒,๕๒๒ + ๒๒๘ = ๓,๗๕๐$ บาท) ซึ่งมีค่า

มากกว่ามูลค่ารายได้ของทางพันธุมเมือง ในกรณีนี้สรุปได้ว่า ถ้ายึดรายได้ของทางพันธุมโดยถือเกณฑ์สูงสุดจะใช้เวลา ๒ ปี ก็จะคุ้มกับการสูญเสียรายได้ของทางพันธุมในเวลาที่ ๗ ปี

อำเภอเมือง มีมูลค่าปัจจุบันของรายได้จากทางพันธุมเมืองน้อยกว่ามูลค่าปัจจุบันของรายได้จากทางพันธุมที่เกณฑ์ต่ำสุด ในระยะเวลา ๑ - ๗ ปี การวิเคราะห์จะออกมาในลักษณะเดียวกับอำเภอเทพา

อำเภอลง มีมูลค่าปัจจุบันของรายได้จากทางพันธุมเมืองมากกว่ามูลค่าปัจจุบันของรายได้จากทางพันธุมที่เกณฑ์ต่ำสุด ในระยะเวลา ๑ - ๗ ปี เล็กน้อย ฉะนั้นในระยะ ๑ - ๕ ปี รายได้จากทางพันธุมจึงจะคุ้มค่ากับการเสียสละทางพันธุมเมือง

ถ้าเปรียบเทียบกับเกณฑ์ระดับสูงเพียงปีแรก รายได้จากทางรวมโครงการปลูกยางทดแทนจะคุ้มกับการเสียสละรายได้จากทางพันธุมเมืองถึง ๗ ปี

สรุปผลการวิเคราะห์ของ ๒ จังหวัด จากการวิเคราะห์ต้นทุนและผลประโยชน์ของการปลูกยางทดแทนในเขต ๒ จังหวัด จะสรุปผลได้ ๓ ประเด็นกว้างๆ ดังนี้

ประเด็นที่ ๑ ในเขตอำเภอที่รายได้เฉลี่ยของทางพันธุมเมืองต่ำ ได้แก่

ในเขตจังหวัดสงขลา อำเภอเทพา อำเภอนาทวี อำเภอเมืองอำเภอ และอำเภอสะเตกา ส่วนในเขตจังหวัดสตูล มี อำเภอทุ่งหวา รัศมี และอำเภอเมือง เมื่อนำมูลค่าปัจจุบันของรายได้จากทางพันธุมเมืองมาเปรียบเทียบกับมูลค่าปัจจุบันของรายได้ของทางพันธุมที่เกณฑ์ต่ำ จะเห็นว่ามูลค่าปัจจุบันของรายได้จากทางพันธุมเมืองน้อยกว่า ซึ่งหมายความว่าในระยะเวลา ๗ ปี ที่เจ้าของสวนยางยอมเสียสละรายได้จากทางพันธุมเมือง โดยการโค่นทางพันธุมเมืองมาปลูกทางพันธุม โดยมีการโค่นทางพันธุมเมืองมาปลูกทางพันธุม โดยมีรายได้ของทางพันธุมมาจากการขายไม้ยางเก่าที่โค่น รายได้จากพืชแซม และรายได้จากกองทุนส่งเสริมการคุ้มค่ากับการเสียสละ

ประเด็นที่ ๒ ในเขตอำเภอที่รายได้เฉลี่ยของยางพันธุ์พื้นเมืองสูง ได้แก่ ในเขตจังหวัดสงขลา คือ อำเภอหาดใหญ่ ส่วนในเขตจังหวัดสตูล คือ อำเภอกวนกาหลง อำเภอท่าแพ และอำเภอละงู เมื่อนำมูลค่าปัจจุบันของรายได้จากยางพันธุ์พื้นเมืองมาเปรียบเทียบกับมูลค่าปัจจุบันของรายได้ยางพันธุ์ที่เกดศำ จะพบว่า

ในช่วงที่ ๑ คือ ระยะเวลา ๑ - ๗ ปี เจ้าของสวนยางจะสูญเสียรายได้จากยางพันธุ์พื้นเมืองมากกว่ารายได้ที่ได้รับมาจากการปลูกยางพันธุ์

ในช่วงที่ ๒ คือ ระยะเวลา ๑ - ๒ ปี เจ้าของสวนยางจะได้ประโยชน์จากการเข้าร่วมโครงการปลูกยางพันธุ์ก็มากกว่ารายได้ที่สูญเสียไปในการโค่นยางพันธุ์พื้นเมือง ยกเว้นอำเภอหาดใหญ่ และอำเภอท่าแพ

ในช่วงที่ ๓ คือ ระยะเวลา ๑ - ๕ ปี เจ้าของสวนยางในเขตอำเภอหาดใหญ่และอำเภอท่าแพเท่านั้นที่ต้องใช้เวลา ๕ ปี ถึงจะได้ประโยชน์จากการเข้าร่วมโครงการปลูกยางทดแทน

ประเด็นที่ ๓ ถ้านำมูลค่าปัจจุบันของรายได้ยางพันธุ์พื้นเมือง เปรียบเทียบกับมูลค่าปัจจุบันของรายได้จากยางพันธุ์ที่เกดศำสูง จะพบว่าผลประโยชน์ของการปลูกยางพันธุ์ในปีแรกปีเดียวจะคุ้มกับการเสียประโยชน์จากการโค่นยางพันธุ์พื้นเมืองถึง ๗ ปีทีเดียว ยกเว้นในอำเภอท่าแพเท่านั้นที่จะต้องใช้เวลาถึง ๒ ปี จึงจะได้ประโยชน์คุ้มกับการเสียผลประโยชน์จากยางพันธุ์พื้นเมืองถึง ๗ ปี

กรณีที่ ๒ รายได้เกี่ยวกับยางพันธุ์ที่เป็นจริง

ในกรณีจะศึกษาในแง่ของการปฏิบัติที่เป็นจริงว่า เจ้าของสวนยางมีรายได้จากการเข้าร่วมโครงการปลูกยางพันธุ์ก็มากน้อยแค่ไหน ผลปรากฏว่าไม่ยากเท่าที่ใครมักจะถูก

เผาทิ้ง การนำออกขายน้อยมาก ส่วนรายได้จากพืชแซมนั้นมีปริมาณน้อยมากที่นำออกขาย ซึ่ง จะแสดงให้เห็นในตารางที่ ๓-๖

ตารางที่ ๓-๖ : จำนวนตัวอย่างที่มีรายได้จากไม้ยางและพืชแซม

จังหวัด, อำเภอ	จำนวนตัวอย่างทั้งหมด (สวน)	จำนวนตัวอย่างที่มีรายได้จากไม้ยาง	จำนวนตัวอย่างที่มีรายได้จากพืชแซม
<u>สงขลา</u>			
เทพา	๒๕	-	๒
นาทวี	๒๕	๒	๗
เมือง	๒๕	๑๓	๕
รัตภูมิ	๒๕	๑๐	๔
สะเคา	๒๕	๓	๒
หากใหญ่	๒๕	๗	๗
<u>สตูล</u>			
ควนกาหลง	๒๕	๕	๔
ทุ่งหวา	๒๕	๓	๓
กิ่งอำเภอท่าแพ	๒๕	1	1
เมือง	๒๕	๕	๕
ละงู	๒๕	๑	๔

จากการศึกษาพบว่าเจ้าของสวนมักจะเผาไม้ยางทิ้ง เพราะเส้นทางคมนาคมไม่สะดวก ทำให้การขนส่งไม้ยางออกมาขายทำได้ลำบากมาก ประกอบกับการเร่งรัดให้ปลูกต้นยางพันธุ์คืออย่างรวดเร็ว เจ้าของสวนยางจึงไม่อาจเก็บไม้ยางเอาไว้ได้ เจ้าของสวนยางอาจนำไม้ยางมาใช้เป็นฟืนเพื่อทำอาหารบ้าง การเผาไม้ยางทิ้งทำให้สูญเสียรายได้ประมาณ ๘๐๐ - ๑,๒๐๐ บาทต่อไร่

ในกรณีที่เจ้าของสวนยางสามารถขายไม้ยางได้ก็จะขายได้ในราคาที่ต่ำมาก ประมาณ ๑๓ - ๔๔ บาทต่อไร่ ซึ่งต่ำกว่าตัวเลขที่ศึกษามาของศูนย์วิจัยการยาง ปัญหาที่ทำให้ราคาต่ำเนื่องมาจากการคมนาคมเป็นเหตุและเจ้าของสวนยางไม่มีความรู้ในเรื่องราคาของไม้ยาง ประกอบกับไม่คิดว่าไม้ยางจะทำประโยชน์อะไรได้มากนัก เพิ่งมีการศึกษาและประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับประโยชน์ของไม้ยางเมื่อไม่กี่ปีมานี้เอง

จากผลดังกล่าวข้างต้น ทำให้ภาวะรายได้ของการรวมโครงการปลูกยางทดแทนออกมาต่ำกว่าทฤษฎีที่ใ้กล่าวมาแล้วตอนแรก ซึ่งสรุปภาวะรายได้ของยางพันธุ์ที่ได้จัดทำตารางที่ ๓๗ ดังนี้

ตารางที่ ๓๗ : รายได้จาก การเข้าร่วมโครงการปลูกยางทดแทน

จังหวัด/อำเภอ	ปีที่ ๑	ปีที่ ๒	ปีที่ ๓	ปีที่ ๔	ปีที่ ๕	ปีที่ ๖	ปีที่ ๗	ปีที่ ๘	ปีที่ ๙
<u>สงขลา</u>									
เทพา	๑, ๑๒๓	๑๓๖	๒๖๔	๑๓๑	๓๒๖	—	—	๕๓๖	๑, ๒๓๔
นาทวี	๑, ๒๔๐	๑๕๑	๒๖๔	๑๓๑	๓๒๖	—	—	๕๓๖	๑, ๒๓๔
เมือง	๑, ๔๐๑	๑๓๖	๒๖๔	๑๓๑	๓๒๖	—	—	๕๓๖	๑, ๒๓๔
รัษฎา	๑, ๒๕๕	๑๕๖	๓๓๕	๑๓๑	๓๒๖	—	—	๕๓๖	๑, ๒๓๔
สะเตกา	๑, ๑๓๖	๑๒๖	๒๖๔	๑๓๑	๓๒๖	—	—	๕๓๖	๑, ๒๓๔
หาดใหญ่	๑, ๑๓๖	๑๔๔	๒๕๖	๑๓๑	๓๒๖	—	—	๕๓๖	๑, ๒๓๔
<u>สตูล</u>									
ควนกาหลง	๑, ๑๔๔	๑๕๖	๒๖๔	๑๓๑	๓๒๖	—	—	๕๓๖	๑, ๒๓๔
ทุ่งหวา	๑, ๑๓๕	๑๔๖	๒๖๔	๑๓๑	๓๒๖	—	—	๕๓๖	๑, ๒๓๔
กิ่งอำเภอท่าแพ	๑, ๑๑๔	๑๒๖	๒๖๔	๑๓๑	๓๒๖	—	—	๕๓๖	๑, ๒๓๔
เมือง	๑, ๑๔๑	๑๔๖	๒๖๔	๑๓๑	๓๒๖	—	—	๕๓๖	๑, ๒๓๔
ละงู	๑, ๑๓๕	๑๔๑	๒๓๖	๑๓๑	๓๒๔	—	—	๕๓๖	๑, ๒๓๔

จากตารางที่ ๓๗ ปีที่ ๖ - ๗ จะเป็นปีที่เจ้าของสวนยางไม่มีรายได้ใดๆ เลย ถ้าเข้าร่วมโครงการปลูกยางทดแทน เจ้าของสวนยางส่วนใหญ่มักจะประกอบอาชีพการทำนาควบคู่ไปกับการทำสวนยางด้วย จึงอาศัยรายได้จากการทำนา ในบางกรณีเจ้าของสวนยางจะแบ่งสวนยางเป็น ๒ ส่วน แยกช่วงการขอรับเงินทุนส่งเคราะห์เพื่อเข้าโครงการปลูกยางทดแทน ในช่วงที่กรีดยางใหม่ยังไม่ได้ จะไม่มีรายได้จากการกรีดยางเก่า ถ้ายังไม่รวมโครงการ แต่ถ้าเข้าร่วมโครงการแล้วอาศัยเงินช่วยเหลือจากกองทุน หรือรายได้จากการขายไมยาง หรือรายได้จากพืชแซม

การคำนวณ ไร่วิธีการ เช่นเดียวกับที่ได้อธิบายมาแล้ว ในกรณีที่มีรายได้เกี่ยวพันกับยางพันธุ์ดีโดยเด็ดที่ เพียงแต่การคำนวณมูลค่าปัจจุบันของรายได้ยางใหม่ในแต่ละอำเภอจะต้องทำควบคู่ไประหว่างยางพันธุ์พื้นเมืองกับยางพันธุ์ดี จากการคำนวณดังกล่าวสามารถสรุปผลออกมาดังที่แสดงในตาราง ๓๘

ตาราง ๓๘ : เปรียบเทียบมูลค่าปัจจุบันของรายได้จากยางพันธุ์พื้นเมืองกับมูลค่าปัจจุบันของรายได้จากการเข้าร่วมโครงการปลูกยางพันธุ์ดี ในระยะต่างๆ ของการเจริญของยาง

จังหวัด/อำเภอ	๕ - ๗ ปี		๖ - ๘ ปี		๗ - ๙ ปี	
	พันธุ์พื้นเมือง	พันธุ์ดี	พันธุ์พื้นเมือง	พันธุ์ดี	พันธุ์พื้นเมือง	พันธุ์ดี
<u>สงขลา</u>						
เทพา	๒, ๓๘๓	๑, ๓๑๘	๒, ๖๘๓	๒, ๒๒๐	๒, ๕๓๖	๓, ๐๓๗
นาทวี	๒, ๓๕๒	๑, ๘๓๕	๒, ๖๕๑	๒, ๓๘๑	๒, ๕๓๗	๓, ๑๕๘
เมือง	๒, ๐๘๗	๒, ๐๑๕	๒, ๒๓๓	๒, ๕๒๑	๒, ๕๕๐	๓, ๓๓๗
รัตภูมิ	๑, ๕๕๖	๑, ๕๐๑	๒, ๖๕๘	๒, ๕๐๗	๒, ๕๐๑	๓, ๒๒๘
สะเตกา	๒, ๕๕๐	๑, ๓๕๑	๒, ๘๕๕	๒, ๒๕๗	๓, ๑๘๖	๓, ๐๓๗
หาดใหญ่	๒, ๓๕๓	๑, ๓๕๓	๓, ๑๘๖	๒, ๒๕๕	๓, ๕๕๘	๓, ๑๑๖
<u>สตูล</u>						
ควนกาหลง	๒, ๖๑๖	๑, ๓๕๑	๒, ๕๕๓	๒, ๒๕๗	๓, ๒๓๗	๓, ๐๓๗
ทุ่งหวา	๒, ๕๖๖	๑, ๓๓๑	๒, ๘๕๐	๒, ๒๓๗	๓, ๒๐๖	๓, ๐๕๘
กิ่งอำเภอท่าแพ	๒, ๕๓๓	๑, ๖๕๗	๓, ๒๕๖	๒, ๒๐๓	๓, ๒๐๘	๓, ๐๒๐
เมือง	๒, ๓๕๕	๑, ๓๓๖	๒, ๖๕๗	๒, ๒๕๖	๒, ๕๕๘	๓, ๐๕๘
ละงู	๒, ๒๓๖	๑, ๓๓๓	๓, ๐๒๐	๒, ๒๓๕	๓, ๓๕๐	๓, ๐๕๖

วิเคราะห์ตาราง ๓-๒ วิธีการวิเคราะห์นั้นไม่แตกต่างจากการวิเคราะห์ ตาราง ๓-๕ โดยยึดแนวทางในการวิเคราะห์เปรียบเทียบกันระหว่างมูลค่าปัจจุบันของรายได้ จากยางพันธุ์พื้นเมืองกับมูลค่าปัจจุบันของรายได้จากการเข้าร่วมโครงการปลูกยางทดแทน ในแต่ละช่วงของเวลาพิจารณาช่วงเวลาใดมูลค่าปัจจุบันของรายได้จากการเข้าร่วม โครงการปลูกยางทดแทนจะคุ้มกับมูลค่าปัจจุบันของการยอมสูญเสียรายได้จากยางพันธุ์พื้นเมือง พอจะสรุปผลการวิเคราะห์ผลการวิเคราะห์ ตาราง ๓-๕

ตาราง ๓-๕ : สรุปผลการวิเคราะห์ตาราง ๓-๒

จังหวัด/อำเภอ	๑ - ๗ ปี	๑ - ๘ ปี	๑ - ๘ ปี
<u>สงขลา</u>			
เทพา	มูลค่าปัจจุบันรายได้ ยางพันธุ์พื้นเมืองมาก กว่า	มูลค่าปัจจุบันรายได้ยาง พันธุ์พื้นเมืองมากกว่า	* มูลค่าปัจจุบันรายได้ การเข้าร่วมโครงการ มากกว่า
นาทวี	มูลค่าปัจจุบันรายได้ ยางพันธุ์พื้นเมืองมาก กว่า	มูลค่าปัจจุบันรายได้ยาง พันธุ์พื้นเมืองมากกว่า	* มูลค่าปัจจุบันรายได้ การเข้าร่วมโครงการ มากกว่า
เมือง	มูลค่าปัจจุบันรายได้ ยางพันธุ์พื้นเมืองมาก กว่า	* มูลค่าปัจจุบันรายได้ การเข้าร่วมโครงการ มากกว่า	* มูลค่าปัจจุบันรายได้ จากการเข้าร่วมโครง การมากกว่า
รัตภูมิ	มูลค่าปัจจุบันรายได้ ยางพันธุ์พื้นเมืองมาก กว่า	* มูลค่าปัจจุบันรายได้ การเข้าร่วมโครงการ มากกว่า	* มูลค่าปัจจุบันรายได้ จากการเข้าร่วมโครง การมากกว่า
** สะเกด	มูลค่าปัจจุบันรายได้ ยางพันธุ์พื้นเมืองมาก กว่า	มูลค่าปัจจุบันรายได้ยาง พันธุ์พื้นเมืองมากกว่า	มูลค่าปัจจุบันรายได้ยาง พันธุ์พื้นเมืองมากกว่า

**หาคิใหญ่	มูลค่าปัจจุบันรายไคอย่าง พันธุนเมืองมากกว่า	มูลค่าปัจจุบันรายไคอย่าง พันธุนเมืองมากกว่า	มูลค่าปัจจุบันรายไค อย่างพันธุนเมืองมาก กว่า
สถล			
**ควนกาหลง	มูลค่าปัจจุบันรายไคอย่าง พันธุนเมืองมากกว่า	มูลค่าปัจจุบันรายไคอย่าง พันธุนเมืองมากกว่า	มูลค่าปัจจุบันรายไค อย่างพันธุนเมืองมาก กว่า
**พุงหว่า	มูลค่าปัจจุบันรายไคอย่าง พันธุนเมืองมากกว่า	มูลค่าปัจจุบันรายไคอย่าง พันธุนเมืองมากกว่า	มูลค่าปัจจุบันรายไค อย่างพันธุนเมืองมาก กว่า
**กิ่งอำเภอด ทาแพ	มูลค่าปัจจุบันรายไคอย่าง พันธุนเมืองมากกว่า	มูลค่าปัจจุบันรายไคอย่าง พันธุนเมืองมากกว่า	มูลค่าปัจจุบันรายไค อย่างพันธุนเมืองมาก กว่า
เมือง	มูลค่าปัจจุบันรายไคอย่าง พันธุนเมืองมากกว่า	มูลค่าปัจจุบันรายไคอย่าง พันธุนเมืองมากกว่า	* มูลค่าปัจจุบันรายไค การเข้าร่วมโครงการ มากกว่า
**ละงู	มูลค่าปัจจุบันรายไคอย่าง พันธุนเมืองมากกว่า	มูลค่าปัจจุบันรายไคอย่าง พันธุนเมืองมากกว่า	มูลค่าปัจจุบันรายไค อย่างพันธุนเมืองมาก กว่า

* ช่วงที่มูลค่าปัจจุบันของรายไคจากการเข้าร่วมโครงการปลูกยางทดแทนมากกว่ามูลค่าปัจจุบันรายไคจากยางพันธุนเมือง

** อำเภอดทาแพที่มีมูลค่าปัจจุบันของรายไคอย่างพันธุนเมืองมากกว่ามูลค่าปัจจุบันของรายไคจากการเข้าร่วมโครงการทั้ง ๓ ช่วง

สรุปผลการวิเคราะห์ของ ๒ จังหวัด จากการวิเคราะห์ในกรณีที่ ๒ คือ กรณีที่ รายได้เกี่ยวพันกับยางพันธุ์ที่เป็นจริง สรุปประเด็นออกได้ ๒ ประเด็น

ประเด็นที่ ๑ : พิจารณาในแง่ของรายได้จากไม้ยางและพืชแซมจากตัวอย่างที่ สุ่มมาไม่น้อยมาก ระหว่าง ๐ - ๑๓ ตัวอย่างที่มีรายได้จากไม้ยาง และ ๐ - ๗ ตัวอย่างที่มีรายได้จากพืชแซมหมายความว่าเจ้าของสวนยางขนาดย่อมส่วนใหญ่ สูญเสียรายได้จำนวนมากจากไม้ยางและพืชแซม ในกรณีที่เจ้าของสวนยางขนาด ย่อมหารายได้จากไม้ยางและพืชแซมจะได้ในอัตราที่ต่ำมาก เมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ย ที่ได้มาจากกองกรยาง ผลของรายได้ทั้ง ๒ ประเภท จะกระทบภาวะต้นทุนและ ผลประโยชน์ของการปลูกยางทดแทน ซึ่งจะกล่าวไว้ในประเด็นที่ ๒

ประเด็นที่ ๒ : วิเคราะห์ต้นทุนและผลประโยชน์ของการปลูกยางทดแทน พบว่า ในช่วงแรก (๑-๗ ปี) ผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเข้าร่วมโครงการปลูกยาง ทดแทนไม่คุ้มกับต้นทุนในทุกอำเภอที่เป็นตัวอย่าง

ในช่วงที่สอง (๑-๕ ปี) จะมีเพียง ๒ อำเภอ ใน ๑๑ อำเภอ คือ อำเภอ เมืองสงขลา และอำเภอรักขุมิ ที่ผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเข้าร่วมโครงการ ปลูกยางทดแทนคุ้มกับต้นทุนในช่วงที่สาม (๑-๕ ปี) จะมีเพียง ๕ อำเภอ ใน ๑๑ อำเภอ คือ อำเภอเทพา อำเภอนาทวี อำเภอเมืองสงขลา อำเภอรักขุมิ และอำเภอเมืองสตูล ที่ผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเข้าร่วมโครงการปลูกยาง ทดแทนคุ้มกับต้นทุน

ส่วนอำเภอที่เหลือ ๖ อำเภอ ได้แก่ อำเภอสะเดา อำเภอหาดใหญ่ อำเภอ ควนกาหลง อำเภอทุ่งหว้า ถึงอำเภอท่าแพและอำเภอละงู นั้น ทั้ง ๓ ช่วงของ การวิเคราะห์ผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเข้าร่วมโครงการปลูกยางทดแทน ไม่ คุ้มกับต้นทุนเลย แต่คาดคะเนว่าในระบับราคาขายปี ๒๕๖๖ และปริมาณน้ำยาง ของยางพันธุ์ที่เฉลี่ยได้ ๑๖๕ กิโลกรัม/ไร่/ปี นั้น จะทำให้ทุกอำเภอได้รับผล ประโยชน์ที่เข้าร่วมโครงการปลูกยางทดแทนมากกว่าต้นทุน หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง จะคุ้มทุนในระยะเวลา ๑๐ ปี นับจากการเข้าร่วมโครงการ

ศึกษาเปรียบเทียบผลของกรณีที่ ๑ และกรณีที่ ๒

จากการวิเคราะห์กรณีที่ ๑ รายได้จากยางพาราพื้นที่เมืองที่เป็นจริงเปรียบเทียบกับรายได้ของการเข้าร่วมโครงการตามทฤษฎี และกรณีที่ ๒ รายได้จากยางพาราพื้นที่เมืองที่เป็นจริงเปรียบเทียบกับรายได้ของการเข้าร่วมโครงการตามความเป็นจริง โดยพิจารณาว่ารายไดยางพาราพื้นที่เมืองคือต้นทุน ส่วนรายได้ของการเข้าร่วมโครงการคือผลประโยชน์ ในระยะเวลาแต่ละช่วงผลประโยชน์ที่ได้อาจมากกว่าต้นทุนถึงจะถือว่าคุ้มค่าเข้าร่วมโครงการ ซึ่งจะสรุปข้อมูลในเชิงเปรียบเทียบให้เห็นตามตาราง ๓-๑๐ และตาราง ๓-๑๑ ดังนี้

ตาราง ๓-๑๐ : เปรียบเทียบกรณีที่ ๑ (ในระคับค่า) กับกรณีที่ ๒

จังหวัด/อำเภอ	๑ - ๗ ปี		๑ - ๘ ปี		๑ - ๘ ปี	
	กรณี ๑	กรณี ๒	กรณี ๑	กรณี ๒	กรณี ๑	กรณี ๒
<u>สงขลา</u>						
เทพา	ค	ไมค	ค	ไมค	ค	ค
นาทวี	ค	ไมค	ค	ไมค	ค	ค
เมือง	ค	ไมค	ค	ค	ค	ค
รัษฎา	ค	ไมค	ค	ค	ค	ค
สะเตกา	ค	ไมค	ค	ไมค	ค	ไมค
หาดใหญ่	ไมค	ไมค	ไมค	ไมค	ค	ไมค
<u>สตูล</u>						
ควนกาหลง	ไมค	ไมค	ค	ไมค	ค	ไมค
ทุ่งหวา	ค	ไมค	ค	ไมค	ค	ไมค
กิ่งอำเภอท่าแพ	ไมค	ไมค	ไมค	ไมค	ค	ไมค
เมือง	ค	ไมค	ค	ไมค	ค	ค
ละงู	ไมค	ไมค	ค	ไมค	ค	ไมค

ตารางที่ ๓๑๐ พบว่าในช่วงแรก (๑-๗ ปี) ถ้าเป็นกรณีที่ ๑ ผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเข้าร่วมโครงการมากกว่าต้นทุนการโยนยางพันรูปพื้นเมือง จำนวน ๘ ใน ๑๐ อำเภอ จะมีเพียง ๔ ใน ๑๐ อำเภอเท่านั้นที่ต้นทุนสูงกว่าผลประโยชน์ ถ้าเป็นกรณีที่ ๒ ทุกอำเภอจะมีต้นทุนสูงกว่าผลประโยชน์

ในช่วงที่สอง (๑-๕ ปี) ถ้าเป็นกรณีที่ ๑ ผลประโยชน์ที่ได้รับมากกว่าต้นทุนจำนวน ๕ ใน ๑๐ อำเภอ เหลือเพียง ๒ อำเภอเท่านั้นที่ต้นทุนสูงกว่าผลประโยชน์ที่ได้รับ ถ้าเป็นกรณีที่ ๒ ผลประโยชน์ที่ได้รับมากกว่าต้นทุน ๒ ใน ๑๐ อำเภอ นอกนั้นต้นทุนสูงกว่าผลประโยชน์

ในช่วงที่สาม (๑-๕ ปี) ถ้าเป็นกรณีที่ ๑ ผลประโยชน์ที่ได้รับมากกว่าต้นทุนทุกอำเภอ ถ้าเป็นกรณีที่ ๒ ผลประโยชน์ที่ได้รับมากกว่าต้นทุน ๕ ใน ๑๐ อำเภอ นอกนั้นต้นทุนสูงกว่าผลประโยชน์

ถ้าเปรียบเทียบกรณีที่ ๑ (ระดับสูง) กับกรณีที่ ๒ อีกครั้ง ผลสรุปที่ปรากฏในตาราง ๓๑๐ จะเป็นดังนี้

ตาราง ๓๑๑ : เปรียบเทียบกรณีที่ ๑ (ในระคับสูง) กับกรณีที่ ๒

จังหวัด/อำเภอ	๑ - ๗ ปี		๑ - ๘ ปี		๑ - ๘ ปี	
	กรณีที่ ๑	กรณีที่ ๒	กรณีที่ ๑	กรณีที่ ๒	กรณีที่ ๑	กรณีที่ ๒
<u>สงขลา</u>						
เทพา	ค	ไมค	ค	ไมค	ค	ค
นาทวี	ค	ไมค	ค	ไมค	ค	ค
เมือง	ค	ไมค	ค	ค	ค	ค
รัตภูมิ	ค	ไมค	ค	ค	ค	ค
สะเคา	ค	ไมค	ค	ไมค	ค	ไมค
หาดใหญ่	ค	ไมค	ค	ไมค	ค	ไมค
<u>สตูล</u>						
ควนกาหลง	ค	ไมค	ค	ไมค	ค	ไมค
ทุ่งหวา	ค	ไมค	ค	ไมค	ค	ไมค
กิ่งอำเภอท่าแพ	ค	ไมค	ค	ไมค	ค	ไมค
เมือง	ค	ไมค	ค	ไมค	ค	ค
ละงู	ค	ไมค	ค	ไมค	ค	ไมค

ตารางที่ ๓๑๑ พบว่าในกรณีที่ ๑ ปีที่ ๑ - ๗ ผลประโยชน์ที่ได้รับมากกว่า ต้นทุน ประมาณ ๑ เท่าของต้นทุน ซึ่งเหมือนกับทุกอำเภอ ส่วนในกรณีที่ ๒ มีลักษณะเหมือน ตารางที่ ๓๑๐